

Răzbunarea

„La descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale, într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos; care vor suferi pedeapsă, pieirea eternă de la fața Domnului și de la gloria puterii Sale.” (2 Tesaloniceni 1.7-9)

Te-ai gândit vreodată la acea răzbunare despre care vorbește pasajul din Scriptură de mai sus? De fapt, merită osteneala, căci s-ar putea ca tu s-o pățești pe propria ta piele. Într-adevăr, această judecată nu va veni peste toți oamenii. Cei care au murit, de exemplu, rămân în mormintele lor când Isus va apărea pe pământ cu îngerii puterii Sale. Ei vor fi păstrați pentru judecata morților, despre care se vorbește în Apocalipsa 20. Această judecată finală va avea loc cel puțin o mie de ani mai târziu, în fața tronului alb. Toți morții, mari și mici, al căror nume nu este scris în cartea vieții, vor fi luați cândva din mormintele lor pentru această judecată finală, chiar dacă și-au găsit mormântul în incommensurabilele valuri ale mării sau și-au lăsat trupurile să fie arse. Ei toți vor apărea în fața marelui tron alb, ca să-și primească sentința din gura Aceluia care șade pe tron.

Dar judecata, despre care este vorba în pasajul citat mai sus, are loc mult mai devreme. Ea stă oarecum în fața ușii și îi va lovi în genere pe mărturisitorii creștini vii. Ea va fi executată față de cei care „nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos”. Din aceste cuvinte reiese neîndoielnic, că este vorba despre oameni care, în caz că au auzit Evanghelia harului, au fost neascultători de această Evanghelie. Deci, problema îl privește, cum deja am remarcat, foarte personal pe scumpul cititor. Permite-mi întrebarea: Nu obișnuiești să te interesezi de lucrurile vieții care te privesc personal? Cu siguranță că încerci să eviți primejdiile de care ești avertizat; vei ști, de asemenea, pe de altă parte, să profiți pentru tine de avantajele personale care ți se oferă. Dar aici este vorba despre o judecată care te amenință foarte personal, și anume, despre o judecată de cea mai serioasă natură. Flacăra de foc și pierzarea veșnică sunt caracteristicile principale ale acestei judecăți.

Ce este Evanghelia lui Isus Hristos, aceasta o știi. Este mesajul dragostei lui Dumnezeu, care L-a dat pe singurul Său Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică, mesajul despre lucrarea de mântuire a lui Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși, ca prin moartea Sa jertfitoare să îndepărteze de la tine judecata, și care încă te mai roagă prietenește: „Împacă-te cu Dumnezeu!” Mesajul vorbește despre El, care pentru noi, pentru tine și pentru mine, a fost făcut păcat, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El (2 Corinteni 5.21).

Dacă vrei să judeci nepărtinitor, atunci trebuie să recunoști că oricui, care respinge o asemenea Evanghelie și de-a dreptul calcă în picioare harul lui Dumnezeu oferit lui, singurul mijloc ca să scape de judecata divină, nu-i poate rămâne nimic altceva, decât judecata. Dar indiferența, această cea mai teribilă armă a lui satan! Mulți au spus deja, poate chiar și tu: „Da, este adevărat, trebuie să mă convertesc! Dumnezeu este sfânt, eu sunt un păcătos. Dacă nu apuc harul lui Dumnezeu, mă va lovi judecata Sa.” Conștiința se trezește și se iau decizii bune. Dar rămâne tot așa, și în curând, omul devine iar indiferent ca mai înainte. Te-ai gândit deja la aceasta, prietene, oare care ar putea să fie cauza multelor catastrofe din ultimii ani? Doar nu este nimic la întâmplare. Tocmai când scriu aceste rânduri, ziarul, sub titlul „Anul catastrofelor”, comunică amănunte despre o îngrozitoare tornadă (furtună violentă în formă de vârtej), care a ucis sute de oameni în Filipine și a provocat pagube incommensurabile. Citim așa ceva, ne cutremurăm de compasiune și de groază și uităm. Din păcate! Dacă am avea totuși o memorie mai bună! Am cerceta cu groază lungul șir al înfricoșătoarelor catastrofe ale ultimilor ani și poate ne-am întreba atunci totuși: Ce ar putea să însemne aceasta?

Crede-mă, dragă cititorule, Dumnezeu vorbește. El încearcă în toate felurile să-i smulgă pe oameni din indiferența lor fatală și să le amintească de seriozitatea veșniciei. Omul este într-adevăr așa de incredibil de prost, să se ocupe toată viața cu cele mai neimportante lucruri, dar să lase total nebagat în seamă ce este cel mai important. Am citit de curând despre un om bătrân, nonagenar, despre care se spune că trăiește undeva în ținutul Eulengebirge [Munții Bufniței] și la anii săi bătrâni a fost condamnat la opt zile de închisoare din cauza mutării unei pietre de hotar. Ce l-a îndemnat pe omul bătrân, care stă la porțile veșniciei, la această faptă necugetată? Toată viața lui avusese procese cu vecinul său din cauza unui nuc, pe care îl sădise bunicul său pe proprietatea sa, dar care fusese atribuit vecinului său la o reglementare a graniței, probabil din greșeala funcționarilor cu pricina. Din cauza acestui nuc, care, cum se spune în raport, a devenit sărac și jalnic și făcea pe an cel mult câteva nuci abia coapte, bătrânul a sacrificat totul. El a sărăcit din cauza neîncetărilor sale procese și în cele din urmă a mai ajuns și în închisoare ca nonagenar.

Să fie posibil așa ceva? Da, de asemenea lucruri este capabil omul nebun, care este creat după chipul lui Dumnezeu. Ca să-și primească dreptul sau ca să obțină un avantaj trecător, el luptă toată viața sa; dar față de lucrurile veșnice este obtuz și indiferent. Și de aceea vorbește Dumnezeu așa de serios. El este Dumnezeul milostiv, care nu vrea moartea păcătosului, ci ca el să se întoarcă și să trăiască. Dar pentru că omul nu vrea să asculte de glasul harului, Dumnezeu amintește ici și colo că El este și un Dumnezeu al judecării. Judecata Sa va veni cândva, dintr-odată și neașteptat. Ea stă, cum am spus deja la început, în fața ușii. Că până astăzi încă n-a năvălit peste omenirea păcătoasă, aceasta n-o datorăm decât îndelungii răbdări a lui Dumnezeu. Dar nu se aude deja bubuitul furtunii judecării viitoare? Oare să nu fie multele evenimente naturale îngrozitoare și un indiciu că ziua răzbunării, ziua „descoperirii Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale, într-o flacără de foc” este iminentă? Păzește-te, ca să nu fii ajuns din urmă de această zi! „Iată, vine ziua care va arde ca un cuptor; și toți cei mândri și toți cei care lucrează răutate vor fi miriște; și ziua care vine îi va arde”, zice Domnul oștirilor, „încât nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură.” (Maleahi 4.1).

În felul acesta va încheia Dumnezeu socoteala cu cei indiferenți și cei nelegiuți, cu cei onorabili și cei ușuratici, cu cei nobili și cei lipsiți de noblețe. Niciunul dintre aceștia, care nu-L cunosc pe Dumnezeu și n-au ascultat de Evanghelie, nu va scăpa de judecată.

Dar care va fi partea celor care au crezut și L-au acceptat pe Isus, Mielul lui Dumnezeu, Mântuitorul păcătoșilor, ca Domn și Mântuitor al lor? Ei se vor „odihni” când Isus Se va arăta în putere și slavă pentru judecată (2 Tesaloniceni 1.7). Pentru ei, marele lor Loțiiitor a pus totul în ordine, când a fost făcut păcat la crucea de pe Golgota. Pentru ei nu mai există nicidecum o judecată, deoarece Isus a fost judecat de Dumnezeul sfânt în locul lor. „Acum, deci, nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus.” [Romani 8.1] Într-adevăr, mai are loc o dare de socoteală, dar ea se referă numai la răsplată, pe care credincioșii, cei care au fost ascultători de Evanghelia Domnului, o vor primi fiecare personal, în funcție de cât de loiali și de zeloși au fost pentru Domnul lor. Dar ce a câștigat pentru ei Domnul și Mântuitorul lor, este o parte așa de minunată și de splendidă, încât nicio limbă omenească nu este în stare s-o descrie după cum se cuvine. Căci cine ar putea măcar să bănuiască slava pe care o vor savura pentru totdeauna cei răscumpărați la iubitul lor Domn? În calitate de comoștenitori cu Hristos, ei vor împărți totul cu El. Dacă El va fi descoperit în acea zi despre care am auzit, ei vor veni cu El, (compară cu 1 Tesaloniceni 4.14; 2 Tesaloniceni 1.10) ca să domnească împreună cu El și să fie glorificați și admirați împreună cu El. Și sus, în cer, ei vor înconjura permanent tronul Său. Ei vor fi pentru totdeauna cu El, în fericire și pace desăvârșite, în odihnă profundă și fericită; să cânte lauda Sa va fi în toți vecii bucuria lor.